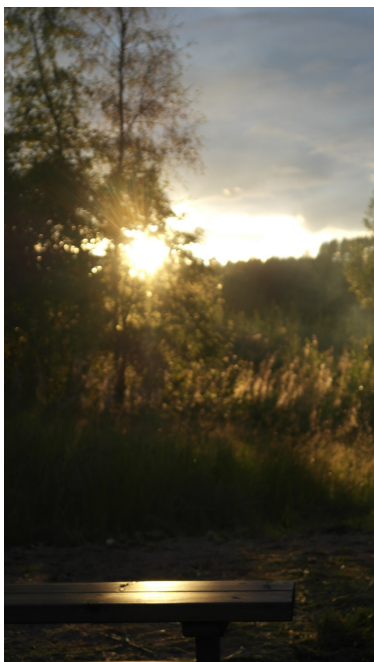

Lyhtyjen yön tunnelmaa. Kuvat: Eveliina Markkinen

Äinämöinen

3/14

Sisältö

- 2 Pääkirjoitus
- 3 Liikuntastartti
- 4 Lyhtyjen yö
- 5 Lottovoitto
- 6 "Onnellinen mummo
pienessä mökissä"
- 7 Sekalaista
- 8 Kirkkoherra Iso-Äiniöltä
- 10 Talvisodan ritari,
Sulo Kokkola
- 12 Hirvestys
- 15 Pyrkivän palsta
- 16 Tapahtumat ja
yhteystiedot

JOULUA ODOTTELLESSA

Meillä ei ole kauppaa. Meillä ei ole koulua. Meillä ei ole pankkia, eikä kirkkoa. Nuorisoseuran talokin on pimeänä. Pururata kasvaa pajukkoa. Ei ole kyläkirjaa, ei elokuvaa. Äinään seudulla ei siis ole yhtään mitään. Vai onko sittenkin?

Olen kuluneen vuoden aikana tavannut eri kylien edustajia muutamassa tilaisuudessa. Olen kuullut kylien iloja ja murheita. Vaikka Äinään seudulla ei ole juuri palveluja, silti meillä on jotain arvokasta, josta olen voinut iloita.

Meidän alueella on tosi mukavia ihmisiä. Meillä on paljon erilaista osaamista ja arvostamme toinen toisiamme. Me voimme rohkeasti pyytää apua naapurilta ja yleensä myös sitä saamme. Jos ei heti, niin ”jahka sitten kun keritään”. Me myös olemme valmiita jakamaan osaamistamme ja aikaa.

Äinään seudun luonto tarjoaa niin paljon. Se on jotain sellaista, mitä tämän päivän kiireinen ihminen tarvitsee. Luonto tarjoaa runsaasti eri harrastusmahdollisuuksia eri vuodenaikoina.

Äinään seutuun kuuluu aitoa kotiseuturakkaus. Tänne on hyvä aina palata, jos täältä joskus lähtee. Tänä syksynä iloitsin hirvijuhlissa erityisesti siitä, että juhlissa oli paljon nuorta väkeä. Lapset ja nuoret ovat viesti tulevaisuudesta ja tällaiseen juhlaan saapumisella viesti yhteisöllisyydestä. Äinään seutu on oiva paikka sekä ykkös- että kakkos kodille.

Äinään seutu on monelle synnyinseutu, mutta aina joukkoon mahtuu uutta väkeä. Uutena olet sydämellisesti tervetullut Äinäälle. Hämäläisyyteen kuuluu hiljaisuus ja toisaalta jöröys, siksi ehkä paikallisiin saattaa olla aluksi vaikea tutustua. Mutta heti ei kannata luovuttaa, sillä kaikesta huolimatta, olemme hyvin sydämellistä väkeä.

Pian vietämme joulua, jolloin on hyvä aika muistaa läheisiä ja meillehän se on helppoa, sillä se osa äinääläistä elämäntapaa. Hyvää ja siunattua joulunaikaa jokaiselle.

Päivi Salojärvi

Syksyn liikuntakauden avaus

3.

Kepit viuhuivat ahkeraan tahtiin.

Syysliikuntakausi avattiin tiistaina 19. elokuuta seurantalolla pidettävällä liikuntastartilla yhdessä Äinään seudun kyläyhdistyksen, Äinään Pyrkivän ja Asikkalan kunnan liikuntatoimen kanssa jo toistamiseen. Mustan puhuvat pilvet kiersivät kylän. Ilta alkoi pihalla reippaalla Elise Kettusen ohjaamalla keppijumpalla ja tarkkaavaisuutta vaativalla keppileikillä. Hauska keppileikki sai naurun raikumaan isossa ringissä. Tarkasti piti kuunnella, oliko siirryttävä HEP-sanalla oikealle ja HIP-sanalla vasemmalle vai päinvastoin. Pudotuskisassa ikä oli valttia. Jos keppi kaatui, putosi pelistä pois.

Sisällä testattiin useilla liikuntaliikkeillä tasapainoa, kuten köyden päällä kävelyä ja tasapainolaudalla seisomista pallon kanssa. Myös käsien puristusvoimaa mitattiin.
- Tulokset olivat taajama-alueita parempia, totesi liikuntatoimen Matti Kettunen.

Äinään Pyrkivän osuudessa tutustuttiin frisbeegolfiin. Laji osoittautui monille mieleiseksi, vaikkei ollut helppoa osua koriin viidellä heitolla. Keväällä pieni porukka tutustui jo Vääksyn rataa. Harrastuksen kokeilu ei vaadi isoja hankintoja ja ratoja on lähellä useita: Vääksyssä, Padasjoella, Kalkkisissa ja Lehmonkärjen lomakylässä. Kiekkoja voi lainata jopa Asikkalan kirjastosta. Frisbee-

golf on mukaansatempaava, mutta hyvässä tarkoituksessa.

Toisena erilaisena aivan uutena lajina oli villasukanheitto kolmella heittosuorituksella. Tuulenpuuskillä, heittokaarilla ja sukan käärimisellä saattoi olla vaikutusta tuloksiin. Heittotyylejä oli monenlaisia, tyylipisteitä ei annettu ja yliastuttuja heittoja ei laskettu mukaan.

Illan lopuksi jaettiin syksyn liikuntapassi halukkaille, johon merkitään jokainen yli 30 minuutin liikuntasuoritus. Kuntokortin on tarkoitus innostaa kyläläisiä liikkumaan leikkimielisen kilpailun merkeissä. Kaikenlainen liikunta käy ja hyötyliikunta mukaan lukien. Liikuntakortit palautetaan heti vuoden alussa Niemimäelle, kyläyhdistyksen jäsenille tai Infopisteen postilaatikkoon.

Ilta päättyi pulla- ja mehutarjoiluun, jonka yhteydessä jaettiin palkinnot illan lajeista.

Kyösti Kämpölä valvoo frisbeegolfinheittoa. Mallia näyttävät Elise ja Matti Kettunen.

*Teksti: Liisa-Marjatta Pietinen
Kuvat: Matti Pietinen*

Teksti: Eveliina Markkinen

Kuvat: Eveliina Markkinen ja Matti Pietinen

Kuusikymmentä eriväristä, kokoista ja mallista lyhtyä johdattivat kahta kujaa pitkin Iso-Äiniön luontokeskuksen laavulle elokuisena iltana. Auringon hiljalleen laskiessa saapui kyläläisiä paikalle osa myös omien lyhtyjen kera. Laavulla oli jo nuotion valkea toivottamassa tervetulleeksi kyläläisten yhteiseen tapahtumaan. Kylätoimikunnan puheenjohtaja Päivi Salojärvi kertoi tapahtuman ajankohdan taustalla olleen ympäri Eurooppaakin vietetty venetsialaisperinne. Myös Asikkalassa oli pyydetty mökkiläisiä sytyttämään kynttilöitä laiturin nokkiinsa. Meillä Iso-Äiniöllä vietettiin myös eräänlaista hyvästien jättöä kesälle. Salojärvi heitti ilmaan, mahtaisiko tapahtumasta olla perinteeksi?

Paikalle saapui arviolta 40 kyläläistä, ja aivan joukon nuorin tapaili kävelemisen alkeita. Ilta alkoi valoisissa merkeissä; koko päivän kestäneet jaksottaiset sadekuurot tekivät tilaa muutaman minuutin kestäneelle auringonpilkahdukselle. Elokuinen ilta oli tyyni ja muuten pilvinen. Pekka Pulkkinen esitti lauluja sekä johti yhteislaulua kitaralla säestäen. Tulen hiipuessa hohtavaksi hiillokseksi grillattiin makkaroita sekä nautittiin makoisaa nokipannukahvia.

Kuuluipa elokuun illassa myös esitettävän ehdotus, jonka mukaan niin entinen kuin nykyinen kylätoimikunnan

puheenjohtaja tulisi kastaa Äinäjoen raikkaassa vedessä. Ilmeisemmin kumpikaan puheenjohtajista ei ottanut ehdotusta eteenpäin vietäväksi.

Yhteislaulua Pekka Pulkisen säestämänä

Ja kun viimeiset Lyhtyjen yön viettäjät tekivät lähtöään korjaillen lyhtyjä pois polkujen varsilta, oli jo pimeä. Täysikuu valaisi tietä. Lyhtyjen yössä oli tunnelmaa.

LOTTOVOITTO!!

Jos Kyläyhdistystämme onnistaisi erityisen hyvin kimpalotossa, niin mihin kaikkien yhteishyödylliseen ison voittokirstun rahoja voisi käyttää?

Heinäkuun tanssi-illassa kysymys sai hymyn ihmisten huulille, ja ideoita virisi runsaasti. Joidenkin asioiden kohdalla oli pilkettä silmäkulmassa, ja (ehkäpä) myös oma lehmä ojassa.

Haastatteli: L-M Pietinen

RAKENNUS

- *Vanha koulu ostaa kylätaloksi.
- *Yhteistila harrastuksiin.
- *Kauppa
- *Kesäkahvila
- *Kuntosali, joka olisi auki 24 tuntia ja jonne pääsisi omalla avaimella.
- *Korkea näkötorni, josta voisi katsella mitä kylällä tai naapurissa tehdään.
- *Ostaa talvilämmen pieni talo kyläyhdistykselle toimintatilaksi.
- *Kylätaloon Äinäjoen lehtitoimitus ja painokoneet.
- *Kotieläinpuisto, jonne voisi viedä lapsenlapsia.

TOIMINTA

- *Tutustua muihin kyläyhdistyksiin.
- *Kylää yhdistäviä asioita ja retkiä.
- *Yhteistä toimintaa, tapahtumia ja mukavaa tekemistä.
- *Kivat kyläjuhlat.
- *Vuokrata tilat muualta, silloin kun on toimintaa tai kokouksia.

REMONTTI

- *Kunnostaa ja korjata seuratalo oli toiveissa 10 kertaa.
- *Sähköt uusia.
- *Maksaa vakuutus.

TIE

- *Eräs asukas toivoi omaan kotiinsa johtavalle tielle asfalttipäällysteen.
- *Lehmonkärjen ja Niemimäen kesäkahviloihin leveä kaksikaistainen asfalttitie.

ORGANISAATIO

- *Kotipalveluyritys, joka tarjoisi siivousta, ruokaa ja kotisairaanhoidtoa.
- *Kyläauto, jolla voisi kuljettaa vanhuksia terveyskeskukseen ja kauppaan.
- *Palvelupiste, jossa olisi ruokailu, jumpa ja toisten seura.
- *Hyvinvointipalveluita eri ikäisille ja lapsille kerhotoimintaa.

Mihin Sinä käyttäisit lottovoiton?

6. ”Onnellinen mummo pienessä mökissä”

Teksti ja kuva: Eveliina Markkinen

Punaisen leivinuunin edessä roikkuu katosta vaakatasossa seiväs, jossa on rivi ruisreikäleipiä.

- Sain ne syntymäpäivälahjaksi viime kesänä, kertoo Marjaana Tuunainen samalla, kun kahvi porisee ja vastapaistetut pullat tuoksuvat pienessä tupakeittiössä.

- Tiesivät, että haluan sellaisia.

Maalaishenkistä tunnelmaa kotiin tuovat myös hirsiseinät, lankkulattiat ja vanhat peltiset kahvipurkit. Tupakeittiötä sisustavat ajan patinoimat huonekalut, makuuhuoneessa vanha piano ja seinissä tyyliin sopiva tapetti.

- Melkein kaikki huonekalut ovat isäni vanhoja, Tuunainen kertoo.

- Olisi mukava vielä entisöidä näitä. Siskon kanssa kunnostimme taloa tapetoimalla ja verantaa maalaamalla.

Oikea löytö

Tuunainen katselee onnellisen näköisenä pientä tupaansa. Vuonna 1930 rakennetussa talossa on juuri sopivasti tilaa, kaikki tarpeellinen. Hän kertoo syntyneensä Kiuruvedellä nelilapsiseen perheeseen, ja asuneensa lapsuusvuosinaan pienessä mökissä. Jonkinlainen turvallisuuden ja lämmön tuntu on vuosista jäänyt. Ehkä juuri siksi hän kaipasikin omaa pientä mökkiä.

- Olin etsinyt viisitoista vuotta itselleni maalta kotia, joka olisi sopivan lähellä Lahtea, jossa käyn töissä, ATK-tukena Lahden hammashuollossa toimiva Marjaana kertoo. Haaveena oli ”punainen mummon mökki”, jossa olisi leivinuuni, hella ja tilaa pianolle.

- Sitten näin ilmoituksen tästä talosta. Se tuntui heti oikealta.

Lapsenlapsillekin mieleistä

Asikkala ja Iso-Äiniö eivät olleet hänelle entuudestaan kovinkaan tuttuja paikkoja. Kuhmoisten mökille ajellessaan oli tosin tullut aina ihailtua Vähimaan kauniita pelto-kumpuja ja ajateltua, kuinka näillä seuduilla olisi ihana asua. Ja siinä se nyt sitten oli, pieni soma mökki. Ainut mietityttänyt asia siinä kuitenkin oli mineriittiseinät.

- Mutta kaikkea ei voi saada, Tuunainen toteaa ykskantaan.

Nyt on kuitenkin oma mökki, jossa voi laittaa ruokia ja lämmittää kotia leivinuunilla. Lokakuussa tuli kaksi vuotta siitä, kun Mariankadun mummosta tuli Kirkolan mummo. Hänellä on kaksi lasta ja kaksi lapsenlasta, 13-vuotias Onni ja 11-vuotias Sohvi.

- Mummo yrittää aina välillä houkutella lapsenlapsia hoitoon maalle. Lasten kanssa on joskus haettu yhdessä puita liiteriin. Mutta sitten myös teen heille toiveruokaa: lihapullia, perunamuusia ja pannukakkua.

Kesäaikana maalaismiljöötä on enemmän, kun naapurin hiehot laiduntavat läheisellä niityllä.

- Niille sitten aina huutelen: ”Pojaatat!”, vaikka en edes tiedä, ovatko ne poikia vai tyttöjä, hän naurahtaa. - Hiehoja on mukava silittää ja rapsutella. Lapsenlapset ovat myös innoissaan niistä.

Kiitosta naapureista

Elo Iso-Äiniön kylällä on sujunut Marjaanan mukaan ”ihanasti”. Hän antaa runsain mitoin kiitosta saamastaan naapuriavusta. On autettu vuotavan vesiputken kanssa ja polttopuiden hankinnassa.

- Ja täällä voi moikata ihmisiä, tai pysähtyä rupattelemaan, Marjaana toteaa hymyillen. Hän muistelee, kuinka saman kerrostalon asukkaat tuskin tunsivatkaan toisiaan. Täällä hän on ehtinyt tutustua jo moneen kyläläiseen.

Myös alueen rauhallisuus ja luonnon läheisyys saa kiitosta.

- Muutin Lahdesta juuri sopivasti pois toriparkin rakentamisen alta. En kaipaakaan keskustaan takaisin.

Toki työmatkat ovat pidentyneet, ja etenkin talvisaikaan aikaa on varattava enemmän, jos on esimerkiksi luotava lunta. Kaupassa tulee käytyä työmatkojen yhteydessä. Elämä vaatii nyt hieman enemmän suunnittelua. Leivinuunin käyttökin oli aluksi opeteltava kantapään kautta. Uusiin ihmisiin ja paikkoihin tutustuminen ottaa aikansa.

Käsillä tekemisen iloa

Uuden kodin löytäminen on ollut täydellinen löytö sekä talolle että sen nykyiselle omistajalle. Iloa on riittänyt niin mökistä, mutta myös pihan marjapensaista, kriikunapuista sekä mahdollisuudesta laittaa pihalle kasvimaata. Pihavaraston saisi hyvin muutettua pajaksi, jossa voisi nikkaroida ja entisöidä.

- Ehkä eläkkeellä ollessa näihinkin on enemmän aikaa, Marjaana miettii. – Välillä tuntuu, että haluaisin olla vain täällä puuhailemassa. On mukavaa, kun näkee käsiensä jäljen.

Paikallisuus kunniaan

Mutta ei talo ole ainoa, jossa Marjaana viettää aikaansa. Mielenkiinnolla hän on kiertänyt tutustumassa Vääksyn palvelutarjontaan, kuten kahviloihin ja pikkupuoteihin.

- Teetin kangaskaupassa tyynynpäälliset. Minusta on hyvä kannattaa paikallisia yrityksiä.

Hän on oikein innoissaan uudesta asuinkunnastaan, ja sanoo muuttuneensa helposti ajatuksiinsa lahtelaisesta asikkalalaiseksi. Oman kylän tapahtumat kiinnostaisivat kovasti, mutta usein suunta on silti ollut kesämökille.

- Kylän tapahtumissa tutustuisi varmasti lisää kyläläisiin.

Tuunainen on huomannut kyläläisten hyvän yhteishengen, esimerkiksi bussipysäkkien ja luontokeskuksen tekemisessä. Jälkimmäisessä hän tosin ei ole vielä ehtinyt käymään.

- Olisi niin paljon paikkoja, jonne haluaisin mennä, tai joista en vielä tiedä.

Mutta vielä pitkä silmäys omaan tupaan.

- Nyt olen maailman onnellisin.

SEKALAISTA: *Joulukalkkunat Kokkolan tilalta (savustettuna tai tuoreena, myös leikattuna)**

Varaukset: Juha Kamppila 0500-205565 , 03-7663555

*****Kyläläisen kynästä palstalle** odotetaan vapaamuotoisia kirjoituksia.

*****16 tunnin ensiapukurssi:**

Oletko kiinnostunut EA1 kurssista kylällämme? Ilmoita halukkuutesi Päivi Salojärvelle.

Kirkkoherra Iso-Äiniöltä

8.

On kulunut puoli vuotta siitä, kun Iso-Äiniön oma pappi Petri Tervo aloitti kirkkoherrana Asikkalan seurakunnassa. Tervolla luulisi olleen työssään kiireiset ja vähintäänkin haastavat ajat; onhan mietittävänä ollut useat virkojen täytöt sekä tilapaikkojen suunnittelut. Silti mies istuu tyynen ja rauhallisen oloisena nojatuolissaan työpäivän jälkeen.

- Alku on ollut vauhdikas, mutta on ollut hyvä tehdä töitä.

Suurta kiitosta ja kehua saa ”upea ja mahtava ”dreamteam””, eli seurakunnan työntekijäkunta. Tervo kokee saaneensa hienon vastaanoton uusilta työtovereiltaan, mutta hyvä yhteistyö kuultaa kauttaaltaan myös hänen puheissaan.

- On ollut hienoa, kuinka samanlaisia ajatuksia työntekijöillä on esimerkiksi työstä sekä vapaa-ajan suunnittelusta.

Mieluinen yllätys

Tervo korjaa heti puheet ”paluusta”, vaikka onkin työskennellyt vuosikymmen aiemmin Asikkalan seurakunnassa seurakuntapastorina. Hän kokee niin monen asian, kuten tilojen, työtapojen ja työntekijöiden, muuttuneen, että kyseessä on pikemminkin uusi seurakunta. Toki tuttuja on paljon seurakuntalaisissa, ja juuri heiltä käsin tuli pyyntö hakea kirkkoherran virkaa. Tätä ennen Tervolla oli ollut hyvä olla kirkkoherrana Sysmän seurakunnassa, jossa vierähti kuusi vuotta. Hän ei pitänyt valituksi tulemistä kovinkaan todennäköisenä kolmannelta sijalta, mutta toisin kävi.

- Valinta ja tuloksen selkeys yllätti, Petri ihmettelee edelleen mielissään.

Kymmenen vuotta naapurikuntien seurakunnissa on opettanut paljon. Tervo on kiitollinen kuluneista vuosista, jolloin hän on saanut oppia paljon, kuten suurten ja pienten seurakuntien eroista, mutta tutustua myös uusiin ihmisiin.

Ei ole kiire

Petri Tervo haluaa työssään painottaa erityisesti armoa ja anteeksi-antamusta. Hän kokee tärkeiksi myös avoimuuden, oikeudenmukaisuuden sekä päätöksentekotaidon.

- Yhtä tärkeää on myös taito pitää päätöksistä kiinni, hän lisää.

Tervo korostaa tasapuolisuutta työntekijöitä ja seurakuntalaisia kohtaan. Kirkkoherra painottaa useasti, ettei hänellä ole kiire.

- Pidän työhuoneeni ovea aina auki, kun mahdollista, ja luokseni saa tulla juttelemaan. Minulla on aikaa kuunnella.

Me kaikki olemme seurakunta

- On mielenkiintoista, kuinka erilaisia päivät ovat. Aina en edes tiedä aamuisin, mitä päivä tulee sisältämään, Petri kertoo. Hän kokee mielekkääksi nähdä seurakuntalaisten elämänvaiheita, toisinaan jopa useassa eri vaiheessa ja sukupolvessa. Joskus vastaan on jopa tullut entisen rippinuoren lapsenlapsen kastejuhla. Välillä kirkkoherrasta kuitenkin tuntuu, että seurakunnan työntekijöiden ajatellaan toimittavan ohjelmaa ja palveluita.

- Seurakunta ei kuitenkaan ole palveluntarjoaja, Tervo muistuttaa.

Petri Tervon työhistoria
- helmikuu-joulukuu 1987,
Leppävirta
- 1988-syyskuu 2004,
Asikkala; seurakuntapastori
- syyskuu 2004-2005,
Orimattila srk-pastori
- helmikuu 2005-2008,
Orimattila; kappalainen
- helmikuu 2008-touko 2014,
Sysmä; kirkkoherra

- Seurakuntalaiset tekevät itse seurakunnan.

Hän haluaisi poistaa sanan ”vapaaehtoistyö”, ja korvata sen ”aktiivisella seurakuntaelämällä”.

Positiivista virettä

Tervo on huomannut tänä päivänä olevan paljon hengellisten asioiden etsintää. Hän antaa kiitosta muun muassa kirkon rippikoulu-, päiväkerho-, musiikki- ja diakoniatyölle, jotka kokoavat ihmisiä yhteen.

- Kirkon sanomaa pitäisi kuitenkin kirkastaa, hän muistuttaa.

- On nostettava selvästi esiin rauha, armo ja anteeksiantamus. Kirkko on paikka rikkinäisille ihmisille.

Yhdessä olemista hän myös perään kuuluttaa.

- Nettijumalanpalvelukset eivät saa korvata sitä, että ollaan koko seurakuntana koolla.

Kaiken kaikkiaan Petri kokee, että Asikkalan seurakunnassa on positiivinen vire päällä. Esimerkiksi tulevat uudet tilat on iso mahdollisuus. Tällä hetkellä työntekijöiden toimipisteet ovat eri tiloissa, mutta siitä ei ole tehty ongelmaa. Tilat on ennemminkin laitettu sellaisiksi, että niissä on hyvä työskennellä. Seurakuntatyön muotoa on myös aika ajoin mietittävä.

- Jos jotain uutta halutaan, jotain vanhaa on laitettava pois. On tärkeää myös huomioida käytettävät resurssit ja työntekijöiden vahvuudet. Kun pääsee käyttämään omia vahvuuksiaan, työ sujuu paremmin, Tervo summaa. – Ja yhdessä tehden.

Missä ydin?

- On merkittävää, että heti, kun jostain henkilöstä ei pidetä, erotaan kirkosta, Tervo pohtii.

- Kirkko ei kuitenkaan ole työntekijät, vaan kaikki sen jäsenet.

Hän miettii, kuinka hengellisestä elämästä on tullut entistä yksityisempää. Kuinka kristillisyyttä ja uskoa eletään todeksi tänä päivänä? Tervo on huolestuneena laittanut merkille eräänlaisen pelon kirkoissa.

- Ydin uskon elämisestä todeksi on hävinnyt. Ennen varotaan, etteivät puheet loukkaa, hän kummastelee. - Kirkkoa tarvitaan uskon elämän hoitamiseen.

Myös armoa ja anteeksiantamusta tulisi tuoda enemmän esille.

- Ei uskon elämä ole peukuttamista, kuten Facebookissa. Siinä mielessä peukuttamista kuitenkin on, että Jumala peukuttaa jokaista syntistä ihmistä, joka tahtoo tehdä parannuksen, Tervo veistelee sosiaalisen median kielellä. Hänen mukaansa asioista voidaan puhua niiden oikeilla nimillä, kuten synnistä, armosta, anteeksiantamuksesta ja Jeesuksesta.

Halkoja ja lapsenlapsia

Omasta jaksamisestaan kirkkoherra pitää huolta jaksakseen työssä.

- Pidän vapaapäivistä mustasukkaisesti kiinni, Tervo toteaa pilke silmäkulmassa.

Harrastuksikseen hän mainitsee omakotitalon talonmiehen työt, kuten halonhakkuun, sekä musiikin kirjallisuuden ja elokuvat.

- Niin, ja lapsenlapset piristävät aina, Petri vielä mainitsee viitaten kuuteen lapsenlapsensa.

Voit joulun elää joka päivä vain

- Joulun paras sanoma on seurakunnalla, Petri Tervo kehaisee. – Evankeliumi on aina uusi. Tänä on teille syntynyt Vapahtaja!

Hän kokee saavansa elää joulua seurakunnan keskellä, eikä osaa ajatella joulua, ettei olisi töissä. Vain yhden joulun hän on ollut vapaalla.

Nyt hän on jo riemuissaan tulevasta Kauneimmat Joululaulut –tilaisuuksista. Tänä vuonna tilaisuudet järjestetään pääosin kirkoissa.

- Minulla on haave, että ihmiset tulisivat sankoin joukoin kirkkoon. Parvet täyteen, holvit soimaan, Tervo unelmoi. - Ja että se voisi olla koko seurakunnan tilaisuus.

Joulu on iso juttu, jota tosin ei olisi ilman pääsiäistä. Tervolle jälkimmäinen on henkilökohtaisesti merkittävämpi. - Kuolema on voitettu. Jeesus on sama eilen, tänään ja iankaikkisesti.

- Kirkon paras sanoma ei vanhene, ei mene tyhjäksi.

Petri Tervo haluaa innostaa kyläläisiä tulemaan kirkkoon laulamaan Kauneimpia Joululauluja.

- Viettäköö hyvä joulu Vapahtajan kanssa!, hän vielä toivottaa.

Talvisodan alkamisesta tuli äskettäin kuluneeksi 75-vuotta. 30.11.1939 kello 6.50 Neuvostoliiton tykistö avasi tulen Karjalan Kannaksella ja hieman myöhemmin samana aamuna pommikoneet hyökkäsivät yllättäen Helsinkiin. Suomi julistettiin sotatilaan. Suomalaiset sotilaat joutuivat taistelemaan valtavaa ylivoimaa vastaan. Neuvostojoukot saatiin kuitenkin pysäytettyä. Vähäisin voimavaroin vihollinen torjuttiin Taipaleella, Summassa, Tolvajärvellä, Kollaanoella, Raateentiellä ja monissa muissa vähemmän tunnetuissa taistelupaikoissa. Talvisotaa kesti 13.3.1940 kello 01.00 saakka, jolloin rauhansopimuksen allekirjoittaminen tapahtui. Kovat rauhanehdot otettiin vastaan Suomessa vakavin mielin: liput laskettiin puolitankoon koko maassa.

Monet sotilaat osoittivat todella suurta urhoollisuutta. Sotilaallisista ansioista saattoi saavuttaa tunnustuksena Vapaudenmitalin tai Vapaudenristin. Sodan puhkeamisen jälkeen annettiin asetus näiden merkkien uusista jakoperusteista. Ylipäällikkö, sotamarsalkka Carl Gustaf Emil Mannerheim oli tullut sodan kuluessa siihen tulokseen, että sotilasansioista pitää olla mahdollisuus saada vielä korkeampiakin kunniamerkkejä. Näin ”erinomaisen urheuden, taistellen saavutettujen erittäin tärkeiden tulosten tai erikoisen ansiokkaasti johdettujen sotatoimien palkitsemiseksi voidaan Suomen puolustusvoimain sotilas hänen sotilasarvostaan riippumatta nimittää 1. ja 2. luokan Mannerheim-ristin ritareiksi”. Tällainen asetuksen muutos annettiin 16. joulukuuta 1940. Asetusta

Luutnantti Sulo Kokkola
Kuva: Kokkolan arkisto

muutettiin taas 14.5.1943, jolloin ansiotuneille ritareille määrättiin annettavaksi 50 000 markan kunnia-palkinto.

Talvisodan aikana ei ansiokkaasti toimineista sotilaista Mannerheim-ristin ritareita tullut, vaikka 16.12.1940 annettuun asetukseen lisättiinkin pykälä, jonka mukaan talvisodassa ansiotunut sotilas voitiin nimittää Mannerheim-ristin ritariksi. Pääesikunta pyysi kuitenkin helmikuussa 1941 kaikilta talvisodan komentajilta esi-

tykset henkilöistä, joille tällainen kunnianosoitus voitaisiin myöntää. Määräaikaan mennessä tuli pääesikuntaan 497 ehdotusta talvisodan sankareista.

Asikkalassa syntyneitä miehiä esitettyjen joukossa oli kolme (sotilasarvot esityshetkellä eli helmikuulta 1941): eversti Aaro Pajari, alikersantti Antti Eino Kangas ja vänrikki Sulo Kokkola. Viimemainittu oli Iso-Äiniön oma poika.

Kuudennen jalkaväkirykmentin komentaja eversti Karl-Vilhelm Grunn esitti Sulo Kokkolalle Vapaudenristin 2. luokan Mannerheim-ristiä. Esitystä perusteltiin näin:

”I/JR6. Tapahtumapaikka Salmenkaita. Päivämäärällä 21.2. 40 onnistui vihollisen päästä sisäänmurtoon noin pataljoonan vahvuisin voimin eräässä tukikohdassa. Kaksi joukkuetta sai tehtäväkseen paikalla olleen joukkueen lisäksi vallata tukikohta takaisin. Toisen joukkueenjohtajan, reservinvänrikki Kokkolan kylmäverisen, rohkean ja taitavan toiminnan ansiosta, joka oli ratkaisevaa laatua, tehtävä onnistui siitä huolimatta,

että se tilanteen pakosta oli suoritettava miltei yksinomaan jalkaväkijäseiden tuke-
mana. Vihollinen menetti kaatuneina yli 200
miestä ja jätti kentälle mm. 14
konekivääriä, 10 pikakivääriä ja
lukuisasti muita aseettomien tap-
pioiden ollessa kolme kaatunutta ja
kahdeksan haavoittunutta. Tehtä-
vän suoritus kesti toista vuoro-
kautta, vaikka etäisyys viholliseen
oli noin 150-200 metriä. Omat
pienet tappiot ovat todisteena
taitavasta ja järkipäisestä toimin-
nasta.

Taistelutilanteesta saa ehkä pa-
remman kuvan, jos vertaa taistelu-
paikalla olleiden joukkojen mies-
vahvuuksia. Suomalaisen jalkaväkirykmen-
tin jalkaväkijoukkueen kokoonpanoon kuu-
lui joukkueenjohtajan lisäksi 37 sotilasta.
Tällaisella porukalla Sulo Kokkola taisteli
kahden muun joukkueen kanssa Salmen-
kaidassa Neuvostopataljoonaa eli 780 miestä vastaan.

Sulo Kokkola oli syntynyt
5.10.1913. Hän kaatui jatko-
sodassa 24.5.1942. Vihollisen
luotiin hän ei kuitenkaan kaa-
tunut, vaan astui omaan mii-
naan palatessaan jälleen ker-
ran partioretkeltä linjojen ta-
kaa. Sulo Kokkola joutui suo-
jeluskunta-aliupseerina talvi-
sotaan, mutta kohosi nopeas-
ti vänrikiksi ja oli Luutnantti
Sulo Kokkola. Ennen kuolemaansa ylennetty
jo luutnantiksi. Hän oli armeijassamme niitä
harvoja reserviupseereita, jotka eivät
koskaan käyneet RUK:ta.

Muistelen edesmenneen isäni joskus vuosia
sitten kuvalleen Sulo Kokkolaa sanoin:
”Sulo oli täysin mitään pelkäämätön kaveri.

Aina kun tarvittiin vapaaehtoisia vaaral-
liseen tehtävään, hän oli joukkoineen siihen
valmis.

Sulo Kokkolan
kuolinilmoitus.
Kuva: Kokkolan arkisto

Graniittilaatta Asikkalan
Sankarihaudoilla.
Kuva: Pentti. Etu-Seppälä

Joukkueessaan hänellä oli lä-
hettinä yksi tšekäläinen aliker-
santti, jonka nimi kannattaa
tässä yhteydessä myös mainita:
Albert Heinonen eli ”Postin
Pertti”. Albert oli pieni, sinnikäs
ja mukava mies, joka oli aina
valmis kuin lukkari sotaan, jos
Sulo tarvitsi vapaaehtoisia mu-
kaansa vaarillisille tiedustelu-
retkille. Albert selvisi sodasta
suuremmitta vammoita ja eleli
kylässämme vielä vuosia kerto-
massa tarinoitaan.

Talvisodan kuluessa Mannerheim-ristiä ei
siis jaettu kenellekään, mutta jatkosodan
aikana ritareiksi nimitettiin Asikkalassa syn-
tyneistä miehistä kaksi: eversti Aaro Pajari
peräti kahdesti ja hänen
lisäkseen everstiluutnantti
Vilho Loimu. Asikkalasta
olisi voinut hyvinkin tulla
vielä kolmaskin ritari, jos
Sulo Kokkola olisi voinut
jatkaa ansiokasta sotilas-
uraansa jatkosodassa pi-
tempään.

Joka tapauksessa meillä on
hyvin perusteltu syy osoit-
taa Sulo Kokkolalle erityistä
kunniaa talvisodan ritarina
poiketessamme kylämme Pro Patria -muis-
tomerkillä tai Asikkalan sankarihaudoilla
muistamassa sodissa kaatuneita.

Pentti Etu-Seppälä

Kyläläisen kynästä-palsta

12. Hirvenmetsästys / Äinään Seudun Hirviseurue ry

Passimies valmiustilassa metsänreunassa. Värikkäitä vaatteita olisi suotavaa laittaa päälle ulkoilijoiden metsästysaikoina.

Ensimmäiset kaatoluvat on hakenut yksityishenkilönä 1939 Sulo Kokkola kolmelle hirvelle. Sodan takia luvat siirtyivät seuraaville vuosille. Ensimmäisiä jäseniä hirviporukassa olivat Urho Jussila, Niilo Sipilä, Kokkolan veljekset, Aulis Saarinen, Jallu Maasilta, Väinö Hannula ja Unto Karlstedt. Kolme kylää metsästi vielä 70 luvulla yhdessä ennen kuin Viitaila ja Kurhila perustivat omat metsästysseuransa.

Äinään Seudun Hirviseurue ry on rekisteröitynyt 2002, jonka puheenjohtajana toimii Markku Riukka ja sihteerinä Kyösti Kämpelä. Tänä vuonna jäseniä on 22. Jahtipäällikkönä on Jari Siivonen. Apunaan hänellä ovat Harri Mäkinen, Kari Loh-tari, Ari Honkala, Timo Rantamäki ja Kalle Tero. Jahtipäällikkö johtaa metsästystä, vastaa sen kulusta ja tekee päivän reittisuunnitelmia. Monia vuosikymmeniä jahtivoutina toimi Soini Jussila

Metsää on vuokrattu maanomistajilta noin 6200 hehtaaria hirven ja peuran metsästykseseen. Metsästysalueen rajat kulkevat Tervajärveltä Asikkalan kirkolle rajoittuen Kurhilaan ja Padasjokeen. Maanomistajille on palkkiona kahden vuoden välein järjestettävät hirvijuhlat. Kaatopalan ampuja vie itse maanomistajille, joiden mailta hirviä on kaadettu. Yhteislupa-alueina ovat koko Padasjoki ja Pätiälän Hirviseurue.

Useana vuonna Pätiälästä ovat tulleet kaatamaan puuttuvat hirvet Äinään alueelta.

Hirven metsästysaika kestää syyskuun viimeisestä viikonlopusta vuoden loppuun. Valkohäntäpeuran jahti jatkuu vielä tammikuun loppuun asti. Tänä syksynä hirven kaatolupia on 9, joista 40% pitää olla vasaaja. (2003 lupa on ollut 36 hirveä.) Peuran kaatolupia on 6. Toden-näköisesti kaikki saadaan kaadettua. Peijaisten aikaan puuttui vielä kaksi ja sen päivän saalis oli peräti kolme hirveä, joista kaksi oli vasaa. Pien-riistaa metsästetään yhdessä Länsi-Asikkalan metsästysyhdistys ry:ssä (Iso-Äiniön, Kurhilaan ja Viitailan kylät).

Hirvestä saa henkilö, joka omistaa maata tai on jokin kytkös maahan, on suorittanut hirvi-ammuntakokeen 3 vuoden välein ja on yli 15-vuotias, nuorempi on metsällä aikuisen valvon-nassa. Riistanhoitoyhdistyksen järjestämään ammun-takokeeseen vaaditaan aseenkantolupa tai rinnakkaislupa, metsästyskortti ja osoitettu metsästyspaikka / seuran jäsenyys. Äinällä on tultu metsälle mukaan ajokortti-ikäisenä tai sitä aikaisemmin armeijan jälkeen.

Metsästyksessä on monia eri tehtäviä jahti-päälliköiden valvonnan alaisuudessa. Koiranoh-jaajat kertovat radiopuhelimilla ajomiehille ja passimiehille missä koirat kulkevat ja mistä on löytynyt hirvi tai onko se päässyt läpi. Ampujat, joiden kohdalle hirvi on tullut pistävät ja avaavat hirven. Hirvi vedetään yhdessä tien varteen ja kuljetetaan seurueen asianmukaiselle teurasta-molle. Jakoporukka nylkee, laittaa riiputukseen 1-1½ asteiseen kylmiöön kahdeksi viikoksi ja paloittelee ruhot. Lihat pakataan vakuumpak-kaukseen, tehdään jauhelihaa tai peuranlihaa lähetetään myös Pertunmaalle purkitettavaksi.

Metsästyksessä käytetään apuvälineinä perus-karttaa mittasuhteilla 1:25000, radiopuhelinta ja koiratutkaa. Hirvet löydetään jälkien mukaan, ajomiehien ja neljän koiran avulla. Koirat juok-sevat 20-30 kilometriä jahtipäivän aikana. Koiri-en tekemän työn ansiosta miesten kävely-matkat ovat lyhentyneet 6-8 km päivässä. Kylältä tulee myös vihjesoittoja hirvihavain-noista.

13. Hirvijuhlat 8.11.2014

Juhlijoita vastaanottamassa Ahti Jussila, jahtipäällikkö Jari Siivonen ja puheenjohtaja Markku Riukka.

Puheensorina kaikui korkeuksiin kurkihirsille asti kahden vuoden välein järjestettävissä hirvijuhlissa tai peijaisissa kuten vanha nimitys kuuluu. Hirvikeitto maistui maaomistajille ja hirvimiehille, joita oli juhlissa 140 henkeä.

Eero Kylä-Sipilä hiljensi puheessaan salin muistelemalla kolmen pitkäaikaisen metsämiehen poismenoja viimeisen vuoden aikana.

- Äinään porukka on sopuisa hirviseurue, jossa on hyvä yhteishenki ja kaikki ovat hyviä ystäviä keskenään vuosien takaa. Riidoissa ei tarvitse lähteä kotiin.

- Jussilasta on jo 4. polvi mukana metsällä. Urhon ja Soinin jälkeen metsästää nyt Ahti ja Ville-Veikko.

- Teiden varsilla roikkuvat keltaiset nauhat ovat passipaikkojen merkkejä, vaikka nauhassa lukeekin sähkökaapeli, kertoili Eero.

Värikkään ja mukaansatempaavan puheensa loppuksi Eero Kylä-Sipilä kehotti uusia metsälle haluavia liittymään rohkeasti porukkaan mukaan.

Soittaja-koomikko Eero Laaksonen Tampereelta kertoili jänismetsämuistojaan ja muita satumuksia elämän varrelta haitarinsoiton siivittämänä.

Isolla seinäkankaalla yksi jos toinenkin kiväärimies näytti muutaman vuoden nuoremmalta vuosien takaisissa metsästyskuvin.

Arvonnassa kutsukortti toimi arpalippuna. Voittolina oli hirvenlihaa tai -jauhelihaa. Lisäpalkintona sai myös mukaansa lihakimpaleen pyhääruuksi, jos arvasi oikein hirviseurueen jäsenmäärän, lauloi yksin yleisölle tai tanssi kolmen ensimmäisen rohkean parin joukossa parketilla.

Haastattelukysymyksiä

1. Kuinka kauan olet ollut mukana hirvenmetsästyksessä? Milloin aloitit?
2. Mikä on metsästyksessä kiinnostavinta?
3. Kuinka monta hirveä olet ampunut?
4. Mikä on paras metsästysmuisto?
5. Mikä on hyvä hirviruoka?

MARKKU RIUKKA

1. 1990
2. Soini pyysi mukaan. Metsästys on aina kiinnostanut ja oma pappa oli innokas metsämies.
3. Alle 20 hirveä ja 20 peuraa.
4. Ensimmäinen hirvi 90-luvun alussa. Karttaan olen merkinnyt hirvien ampumapaikat. Paloittelua olen oppinut videoista ja seurakavereilta.
5. Hirvenkäristys, perunamuusi, puolukkahillo ja suolakurkku.

ERKKI RANTAMÄKI

1. 1968
2. Metsällä olen käynyt 16-vuotiaasta asti, kun on ollut mahdollista lähteä. Olen tykännyt harrastuksesta. Saa olla luonnossa ja kävellä siellä. Myöhemmin koirien mukaan tulo on tuonut uutta mielenkiintoa metsästykseseen.
3. Ensimmäisen 10 vuoden kaadot kirjasin kiväärintukkiin viiltomerkeillä.
4. Entinen Laika-koira toi hirven ampujan luokse. Nykyinen Karjalankarhukoira, Kira, ei pelkää vettä, ui hirven perässä ja haukkuu matalalla äänellä.
5. Hirvikeitto

KAUKO KÄPÖLÄ

1. 1977
2. Luonnossa kulkeminen ja on jännittävää sattuu kohti hirvi kohdalle.
3. 100:n jälkeen en ole enää laskenut.
4. Pellolta löytyi metsästysaamuna ohikulkijan autoon törmännyt peura, joka oli vielä lämmin.
5. Sisä- tai ulkofilepaisti.

EERO KYLÄ-SIPILÄ

1. 1980
2. Mukava seura, liikkuminen luonnossa ja saa seurata luonnon tapahtumia.
3. Onhan niitä mutta se ei ole tärkeää.
4. Eka hirvi.
5. Vaimon valmistama maukas hirvipaisti.

14. KARI LOHTARI

1. 1979
2. Ulkona olo ja metsässä liikkuminen.
3. En ole kirjannut mutta useampi kymmenen.
4. Eka kaato. Jännitys, osuuko.
5. Haudutettu hirvipata ja sisäfileepihvi.

JUHA KAMPPILA (vastasi kirjallisena)

1. Aloitin hirvenmetsästäjänä hirviammuntakokeella 8.10.1981. Viikon päästä siitä olin 1. kerran mukana ja ensimmäinen hirvi kaatui Appolan mailla toisena metsästysviikonloppuna. Muina ajomiehinä vierelläni silloin kulkivat Jaakko Kurkinen, Erkki Rantamäki, Ahti Jussila, Soini Jussila ja Matti Sipponen.

2. Hirvenmetsästyksessä mielenkiintoisinta on luonnossa liikkuminen. Siinä ohessa ovat Äinään seudun metsäalueet tulleet tälle muualta tulleelle kaupunkilaispojalle melko tutuiksi.

3. Olen kaatanut 2 hirvisonnia, näiden lisäksi olen ampunut 12 hirvenvasaa ja 7 hirvilehmää. Kokkolan seinillä on kahdet komeat Sulo ja Armas Kokkolan kaatamien hirvien sarvet, joissa kummassakin on yksinään enemmän piikkejä kuin minun hirvissäni yhteensä (10).

4. Ensimmäisen hirven kaato oli ikimuistoinen tapaus. Sarvipää Metsänkuningas oli kaatunut, tunteet vaihtelivat vakavan syyllisyyden ja suuren metsästäjän ylpeyden välillä. Hirven piston suoritti Erkki Rantamäki ja suolistuksen Jaakko Kurkinen, suuren metsästäjän ollessa kykenemätön tuohon sittemmin lähes aina itse suorittamaani tehtävään.

5. Hirviruuista hirvenlihakeitto sopii hienosti syksyn metsästysaikaan, mutta viime vuosina oppimamme routapaistin mehekkuutta ja maukkautta on vaikeaa millään paistireseptillä ylittää. Mainittu valmistustapa romuttaa vanhat opit jäädytetyn lihan käsittelystä. Siinä paisti pannaan jäisenä matalalämpöiseen uuniin, seurataan sisälämpömittarilla paistin valmistumista ja paiston jälkeen liha pannaan porstuaan jopa kahdeksi vuorokaukeksi mausteliemeen maustumaan.

JARI HONKANEN

1. Tänä syksynä.
2. Tykkään liikkua metsässä ja tutustua hirviporukassa uusiin ihmisiin.
3. En ole vielä ampunut yhtään hirveä.
4. Pohjoisessa tuttavien kanssa metsojen metsästys.
5. Karjalanpaisti ja jauheliha.

Miehet käskynjaolla aamulla ennen metsään lähtöä.

Hirvipaisti

Leila Tikkanen tapaan

2 kg hirvenpaistia
4-5 porkkanalohkoja
2 isoa sipulia
voita paistinpannulle
150 g pekonia
2 rkl suolaa
10 pippuria
valkopippuria
muutama katajanmarja
vesi

1. Paisti, porkkanat ja sipulit ruskistetaan pinnasta voin kanssa paistinpannalla.
2. Paisti, porkkanat ja sipulit kääritään raakojen pekoniviipaleiden sisään uunipataan.
3. Paistinpannun huuhteluliemi ja vesi laitetaan uunipataan, 1/3 paistista jää näkyviin.
4. Mausteet lisätään sekaan.
5. Paista koosta riippuen mureaksi 2-3 tuntia, 175-200 asteessa. Lihaa käännetään välillä ja valellaan paistinliemellä.
6. Paistinlimestä tehdään kastike suurustamalla vehnäjuhuilla.

Lisätietoa:

www.riista.fi, www.metsästys.fi, www.erä.fi
www.valio.fi, www.ruoka.fi,

- Teksti: Liisa-Marjatta Pietinen
- Kuvat: Matti Pietinen
- Haastattelu: Markku Riukka ja kysymysten vastaajat
- Täydentäviä asioita: Erkki Rantamäki, Eero Kylä-Sipilä, ja Ari Honkala

Kuvassa vuosikokouksessa 19.11.2014 valittu iloinen johtokunta. Puheenjohtajana jatkaa Kyösti Kärkkäinen. Johtokuntaan valittiin lisäksi Satu Kärkkäinen (uusi), Petri Pettinen, Reija Niemimäki, Jukka Niemimäki, Sole Seppälä ja Juha Peltomaa. Toiminnan tarkastajan pestissä jälleen Anne Tommo (kuvan ottaja)

Pyrkivän kausi 2014 sujui mukavasti. **Kiitos aktiivisten jäsenten!** Suunnitellut tapahtumat toteutuivat ja jäsenmäärä lisääntyi 9 prosentilla. Tällä hetkellä jäseniä on 114. Neljän kylämme asukasmäärä on 283 (Tilastokeskus 12/2013), joten jäsenenä on 40 % asukkaista, tosin muutama jäsen asuu kylämme ulkopuolella ja luku jää näin hieman alle tuon neljäkymmenen. Mutta hienosti olette mukaan toimintaan lähteneet!

Vuoden 2015 tutustumislajeiksi valittiin **urheilu-ammunta ja keilailu**. Vieressä näkyvästä listasta löytyy tietoa tulevasta toiminannasta. Toistaiseksi päivämäärä on päätetty vasta Tammikuun tulille, muut ajankohdat ilmoitetaan Pyrkivän tiedotteessa, kunhan uusi johtokunta on päässyt järjestäytymään. Tapahtumista ilmoitetaan myös Päijät-Häme -lehden seurapalstalla sekä Äinään-seudun Facebook -sivuilla.

Toimintaa 2015:

Pe 23.1. 2015 klo 18 Tammikuun tulet -vaellusretki
Niemimäestä Luontokeskuksen laavulle. Tarjolla nokipannukahvia ja pullaa. Omia makkaroita voi tuoda nuotiolle.

Hiihtokilpailut Niemimäessä
Markkinahiihtotapahtuman yhteydessä

Keilahalliretki

Kylpyläretki

Ammuntaan tutustuminen

Pilkkikisat

Kyläladut, lumitilanteen mukaan

Luistelumahdollisuus koulun kentälle, pakkasten mukaan

Kylälenkit x 4

Frisbeegolf

Uimahalliretki

Lentopallojoukkue Äinään Äijät
pelaa harrastesarjaa

Tervetuloa mukaan!

TOIMINTAKALENTERI

JOULUKUU

- Äinämöinen ilmestyy

- pe 19.12 klo 18.00

Joululauluilta ja

piparikilpailu (ohjeet nettisivuilla)

Niemimäen Juhlatila

TAMMIKUU

- 1.1. 2015 alkaen

Liikuntapassien palautus

Niemimäen Juhlatilaan,

Kyläyhdistyksen jäsenille

tai Info-pisteen posti-

laatikkoon

HELMIKUU

- su 8.2 klo 10-14

Markkinahiihto Pyrkivän

kanssa Niemimäen

Juhlatila

- ma 16.2 klo 18.00

Vuosikokous

Niemimäen Juhlatila

HUHTIKUU

- Äinämöinen ilmestyy

ÄINÄMÖISEN TOIMITUS

Liisa-Marjatta Pietinen

Yhdystie 8, 17450 Iso-Äiniö

pietinen.liisa@gmail.com

050-3562464

Eveliina Markkinen

Kissalankuja 29 as.5, 17200 Vääksy

evemaarit@hotmail.com

050-5464546

**Seuraavan lehden
lisäaineisto 15.3
mennessä
toimitukseen.**

**Toimitus kiittää kaikkia
3-2014 lehden eri
tavoin toteutukseen ja
jakoon osallistuneita.**

**Painotyö:
Lahden
Väriasemointi Oy.**

**Hyvää
Itsenäisyyspäivää
ja Joulun aikaa !**

YHTEYSTIEDOT

Äinään seudun kyläyhdistys ry
Miinanmäentie 3, 17450 Iso-Äiniö
044-7766206

salojarvipa@gmail.com

www.ainaanseutu.net

www.facebook.com/ainaanseutu

www.twitter.com/ainaanseutu

ÄINÄÄN SEUDUN KYLÄYHDISTYS ry

Päivi Salojärvi, **puheenjohtaja**
Miinanmäentie 3, 17450 Iso-Äiniö
salojarvipa@gmail.com
044-7766206

Juha Kamppila, **varapuheenjohtaja**
Karsillantie 56, 17450 Iso-Äiniö
kamppila.jam@pp.phnet.fi
0500-205565

Anne Rantamäki
sihteeri, rahastonhoitaja
Yhdystie 23, 17450 Iso-Äiniö
anne.rantamaki@asikkala.fi
040-5324572

Heikki Aaltonen
Tuukkalantie 6, 17450 Iso-Äiniö
0400-682629

Tuula Aaltonen
Cellenkatu 9, 13500 Hämeenlinna
Härkämäentie 81, 17450 Iso-Äiniö
tuula.aaltonen@immunodiagnosti.fi
040-9002953

Olavi Harjula
Kirkolantie 99, 17450 Iso-Äiniö
olavi.harjula@gmail.com
050-5312402

Pirkko Lohtari
Tuukkalantie 19, 17450 Iso-Äiniö
040-5735104

Aila Niemimäki
Kukkuramäentie 14, 17450 Iso-Äiniö
niemimaki@luukku.com
040-4172235

Minna Pettinen, **facebook-ylläpito**
Rajasuontie 305, 17450 Iso-Äiniö
minna.pettinen@elisanet.fi
koti 050-3590099

NETTISIVUT, VIDEO, TWITTER

Ari Kärkkäinen
Härkämäentie 4, 17450 Iso-Äiniö
ari.karkkainen@live.com
050-4073170

